

Vzpomínka zvonu na údery srdce

*Všem nádherným lidem
které jsem měl štěstí potkat
a chvíli kráčet vedle nich*

*v úctě
i v bolesti*

**text: Vít Hrachový, Hark, chevalier Le pétite rire, Cronus, Oceanus, Fangorn, Smile
obrázky: kafka, Petrusha**

intercranium

co říct
když
dvě vodní víly
přede mnou
jedna mne chladí
druhá
má teplotu mého těla

co zpívat
když
hlas ztratí své síly
a pohár s vodou
mne svádí
k vyprázdnění
knih

co v hlavě
v rukou
úplněk
proč praskají mi klouby
vně

v hrudi mi běsní tarantella
a za očima
bliká mráz

co říct
co zpívat
za doraz
?

píseň štěpána raka

z místa
kde zavřené jsou
oči
kde samet tichne
každý dech
vyvstal
nejasný obrys
tmou
vkročil
do známek tísně
mezi slovy
spěch
ustal

a kapky z černých mraků
rozvířily zem

odněkud
dálkou
píseň
zazněla

rozbitá válkou
krev z ní crčela
plece stavěla na odív
vodopád tónů
v řece knih
a slova
plná prázdnoty
srážela páru
bez hmoty

v požáru světél
v zrcadlech
padaly kmeny stromů
mech
prskal z jisker
závoje
v dálce duněly hoboje
a stíny
zmrzly
vestoje

samet se zavlnil
ruce mi daly čaj
a ticho
ukryté ve víru par
skloním se nad ním
hlava se rozvírá
jak listí
na dně
jak síla

pracovní haiku

mám malý disk
nevejde se mi tam
můj todo list

shari iná

*měla to být odpověď
ale
rozměry se vymkly kontrole*

to podstatné je
vždycky
někde
jinde

prostát noc v dešti
říkat
jsem v bryndě
šeptat až hlava třestí
do polštářů
a pěstí

to podstatné
tu někde bloudím
tu někde
mezi spáry
v brázdách dopravních lodí
třpyt ká
jmen

no to snad ne
ve víru
šroubů
převracím slova
na denáry
soucitu

a
soudci
tuší
a
v mojí

cele

rychle se chvěje
a zprudka buší

pár set gramů
svalové naděje

Pink Floyd / High Hopes

*... je to hloupý překlad a originálu se nevyrovná
ale je to kus mého srdce
tak prosím o shovívavost*

*časem
se zase vrátím
a změním
a přepíšu*

*zas trochu výš
rozvinu svou vlajku
poslepu
ve víře
a v naději*

Kdesi daleko za obzorem místa,
kde jsme prožívali mládí
ve světě magnetů a zázraků
kráčely naše myšlenky vyrovnaně a bez hranic
a dělicí zvon začal vyzvánět

v našich stopách tlupa hadráků
utíkají, než čas odnese naše sny
než nechá myriády bytůstek svázat nás s hlinou
s životem požíraným pomalým rozkladem

tráva bývala zelenější
a světlo jasnější
když mezi přáteli
noc kvetla zázrakem

hledíme za jantar mostů co hoří za námi
ve snaze zachytit zelenou jaká je na druhé straně
a kroky vpřed jsou jen náměsíčné zpátečnictví
táhne nás síla vnitřních příbojů
vysoko rozvinout vlajku
dosáhnout závratných výšin vysněných světů

záda věčně ohnutá vášní a touhou
a hladem co nejde nakrmit
naše unavené oči pořád bloumají po obzoru
i když tuhle cestu už prošly tolikrát

tráva bývala zelenější
světlo jasnější
chuť sladší
noci zázraků
mezi přáteli
a mlha v soumraku
zářila
a voda proudila
řekou bez konce
pořád
a bez konce

Prelude:

*tep lamený
tě plameny
tepla mění
tep láme ní*

Andante:

Jdu si svou cestou
kupředu
a dál
zavátou stezkou
vatových pavučin
sněhových zrněk
ve skleničce

vítr mi fouká
do zamžených řas
dech
v šále utajený

třeskutý mráz
spaluje tváře
teplameny

A křivé světlo
křiví čas
na rybník klesne
Hvězdný pás
a tichem zimy
život je odhalený

každý den jiný
otazník
V nás
zůstává napůl
otevřený

JAVHV
?

Starýma očima - chladný med -
učím se objímat vnitřní svět květů
malých myšlenek a ještě menších slov
list bouřky v letu
trhaný kov
co volá příliš nahlas
za spícím Sluncem
k sjednocení

Zhluboka otvírám
spálený chléb
co třetí oko
nahrazuje
dech noci ustal

zpěněný pocit
bystřín
zpěv
zavřená ústa
opanuje

Zhasínám očima
světél spleť
učím se odnímat
z tkáně sněť
to aby
ji bylo možno déle držet při životě
a potom pustit
bez násilí
naplno alfa kanál
a šum
bílý

rozbité kruhy trávy

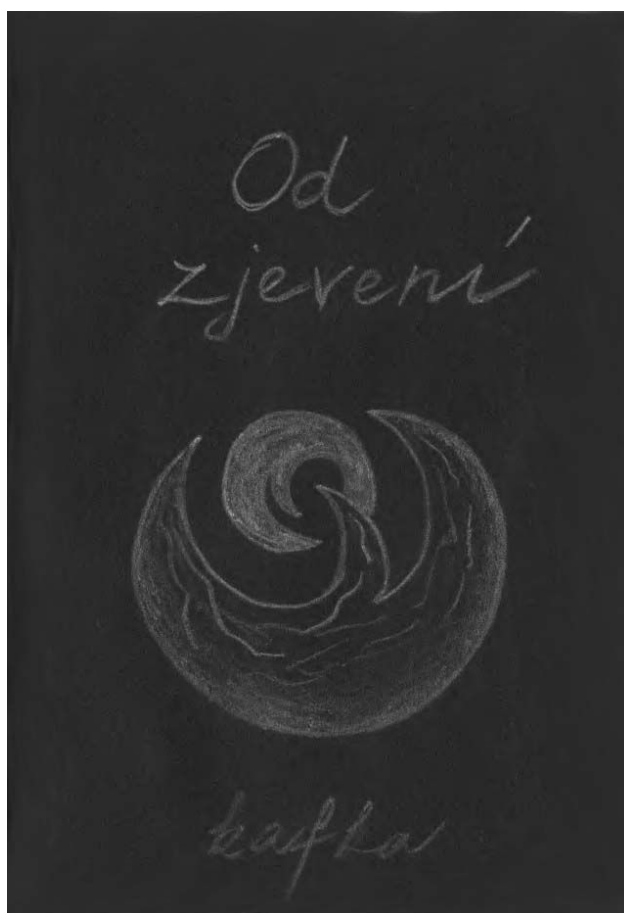
Ubíháš, krajino stromových obzorů
za oknem
v pozoru
zplihlá tráva
dotykem deště polehává
zavšivené mrtvolky ptáků
kolem napajedel
poskládané do mandaly smrti
zkřivené dutiny zobáků
tvoří předěl
vně kostry koní utíkají
a věnec sedel
vevnitř hoří
duněním zeměmoří
své hroby vyzvracely
štěpiny rakví
zevnitř ven obracely
prázdnotu lahví
džin nadšením řve
na svobodě
po hladinách plují lodě
do neznáma útesů
obrazy jmelím setřesu
vrátím je zpátky
oblakům
přede mnou už jen
jeden kůň
vraný

~hold kafce~

Četl jsem svazek básní
a zavřel oči
v tichu
písmena obtáhla
ohnivou linku
hřmělo mi ve spáncích
a sílil pocit
že skrze slova
přišel mráz
závoje masa vzplály
zdi zkroutil čas

a bytost před bytostí
obnažená
skrz bolest
jeden pro druhého
máme jména

zrcadla slov
a jejich kolmá stěna
jednou se mí rozhalí
a písek
skropí pěna

Čchi-men

Úsměvem posazeným do tváře dešti
otvírám první Velkou Bránu
oděvem je mi sukovité klestí
Kašmírem hladím duši – vránu
vláčeným krokem perutí hledím
na zmáčený pokrm
klenutí šedin
bohaté ztrátami
bohaté tichem
potřené tváře mátovým čichem hlíny
když světlo do bystřiny propaluje dlaň
zlatovím podzimu věnčen se usmívám
do tvého tepla
tvá pavučinka vrásek
v sobě si spletla pásek strmých výkyvů
nehledím chlebu na skývu
plní mě vůně jeho práce
darovat a zase ztrácet své stopy dlaní proložené
zjasnělou nocí vítr žene
mé vlasy
mou radost mořských vln
i mrazy slov a světy cizím snům
vyprázdňen
naplněn
přilivem
odlivem
měsíčních provázků
stávám se odpověď
obilí do svazku
kamenem
kořáním
listovím
nebesy
proplétám volání
bezmasý
bezhlesý

Boky v triádě zlatých čepelí

*slzy
uvolnění
vyčištění
tak, jako čajový den
bez jídla
a pak
z jediné misky zrnko rýže
proti světlu
vodě...*

kampak se poděl
svízel a spěch
hryže se někde ve tmě
na schodech
jediný zloděj
mého světla

tam... do mlhy
myšlenka vzlétá
dva kruhy
do sebe
pohybem splétá

dvě ryby
dvě oči
mé chyby
přehradý a deště
úbočí, stráně
nálady
a zvuky

z mé
prázdné ruky
teplo vykreslilo tvar
nad dlaní strom
kořeny z par
a listy šumí
po kolenou

nad hlavou uvolněnou
větrné víry roztančily
dva zlomky času
v jednu chvíli

... už
zase sedím po pás v listí
a obraz
hory
sviští v mém kruhu lesa...

Iniciace

V tiché účasti delegáta
vstoupil jsem na sněm zvláštní hudby
*kde pluly masky vírem zlata
než obličej pominuly
otvory očí zely létem*

a my se zdáli
že když spletem
ten křivý vjem zlé sudby

*do sítě která
sebe sama
zakryje sebou
světlem na Mars*

bude to jiné
než bylo včera

Hráli jsme pro ně
oni pro nás
prošel jsem stínem
pronášených
a z vlny ve mně
vyšly steny

*dva stehy černou nití
stvořily obraz
není zbytí*

musíme prohrát
celým srdcem

přes vlnobití jejich očí

Hráli jsme pro ně
jako provaz
z mnoha žil zamotaný
když jeho jádro
z měkké slámy
napíná tíha kontinentu

Přistoupil anděl

po koncertu

každému podal
skleněný bábel ornamentů
a zmizel zase mezi svými

*něco v nás zznělo
z chrčící se dýmí*

a trochu hřmělo
na temeni
a v dlaních
něco bylo

První jsem prošel
podél mostu
do světa zrcadel
a jejich hostů

*skleněná slova
obrátila
mé světlo vnějším směrem*

pohybem rozčeřený
pokoj šelem
zašeptal rezonanci

*na jejich tvářích byly dlaně
přirostlé neskutečným žářem
byli to psanci mého
sebe*

Ten první shořel
vzplál
plaměnným víchem
co jeho záda neunesly
napůl jsem stál
a nebo kreslil

Zbylí se rozešli
v mínění
ticha
v mlčení bezobrazných pust
a každý vlastním břehem cesty
začal
růst

zrnková koruna

S korunou zrníček
na očích
zúžené zornice
prohořím

vlající vlákna
podzimu
tající
návratna

rozvinu

Sisyfos

Rty mi uschly

a

*oči okoraly
obličej brázdí
rozpukané skály
do kterých voda
hloubí okamžiky*

Občas nade mnou přeletí

dravý pták

kolem proběhne vlk

celá staletí

do oblak

tesám obrazy muk

mění se

Ach

můj Břízo

můj Sisyfe

ted'

pokojem víří kapky deště
a otevřené okno volá
skoč
démoni mysli sfoukli mi píseň na podlahu
a pletou mi prsty
v mezistruní
zatnuté zuby
uvolněním
propouští páru
z hrudníku
ven
do stvolů šera
do vrstev hmoty
iluzí
a vzdušných sloupů
o které opírám
svůj stín

a hraju dál
z prostého furiantství
zábleskům šedi v koutcích ok
proti jejich vůli
pletu své prsty
mimo meze

v myšlence hýřím květinami
a hudba
prostá
vrš vylovených tónů
a rybář
zmítá tělem
pod hladinou

se vdechem čaroděje

jsem lidské dítě
malé zvíře času
z pavoučí sítě
prohlížím krásu
mlčenlivých soch

jen vlna z nenučení
propletla vítr v korunách
smíchem
co nezná hodnocení
slaměným víchem
co v dunách hoří

přestal jsem držet hranici
na obou stranách moří
stálo to mnoho sil
a teď už není třeba
obracet závoru petlicí
na hranách hrobu hledat
co bude světlo
a co jíl

na skrojek chleba
natru svůj úsměv
a s chutí sním
slzy a nechut' cizích slin
je to můj oděv
tělo
možná míň

s dlaní a na dlani
braní a dávání
připadne taky prázdné
jako ty mrtvé fráze
hudba a pohyb
než světlo zhasne
otevřou do ryb
obličej

se vdechem čaroděje
zakláním hlavu do Vesmíru
s větrem se skála směje
a nohy boří
do papíru

bak mei

*V pokoji borovic
postojí vítr
sic
před chvílí
zvlnil střed
obilí
celý svět*

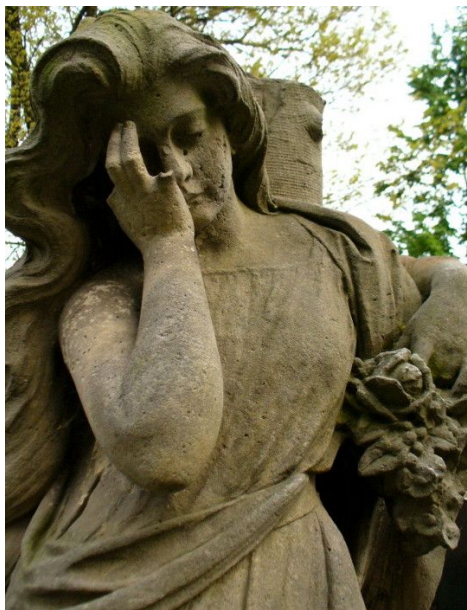
Světlo míchá stíny

*Zežloutl javor
jeho rudé listy
volají jaro
v lesním mraveništi*

*pokládám soše
dvě chudobky
do klína
k noze
na náhrobky*

*a tiché kroky
podél trávy
žluté a černé
mloky zdraví*

*a lidské kroky
podél trávy
kamenné boky
nachem zbarví*

reflexe I

~.~

*osciluji
daleko od ekvilibria*

*hledám se v povinnosti
v síti*

*

*cesta byla spěch
a čekání
napětí
rostlo to ve mně
nevím jestli i v Nich
ale když jsem spatřil Tvůj bílý obličej za sloupem
když jsem vytušil, že teď a tady se Tvůj stín vynoří ze stromu
že zase budu tápat mezi miráží
v nerozhodnosti zda vidím přízrak
nebo člověka
všechno to napětí bylo pryč
fů*

*svět se převrátil
ne naruby
jen
jiná ploška dodekaedru
prvními kroky
okolo a vevnitř
podivnost rostla přes hranice, meze, obzor
světlo
olivy, papriky, pita, sýr s kapií
a víno
Vino
VÍNO
převalované
přilivem
odlivem
vínobitím
po patře
jazyku
rtech
hrdle
víno se značkou slimáka
víno se stopou očí
mimo hlavu
pár kroků šumění větru ve tmě
a smyčka vodní brusky
v roklině
utahovala
uzel hvězd*

*a někde v paralelním vesmíru
jsme roztáčeli hexagramy slov
pálili knihy historie
a skrze slova
dávali si
bez ohledů
a skrze rozbíhání strun
dum dum
dum*

*dumali
o tom jak jsme malí
jak
šumění křídel noci
doléhá do podkrovní
schodů
kostí*

*a když jsi odešel
zhasl jsem všechno
a pod hvězdami
vyráběl rovnováhu
pro nic
pro dobrý pocit
pro*

víc

~.~

*a ráno
slunko nedalo mi
zrovna chuť zůstat vevnitř
svět voněl
po životě
svázal jsem se sítí
mezi břízou
a borovicí
svázal jsem se s bzučením vosy
a ptačím křikem
nadělal v sobě díry
aby
uzly
mohly
projít*

~.~

Přehrada

*seděl jsem nad přehradou, na skále, ze které rostl hrad
na ohbi kamene*

nad ostrovem - ležel tam kámen, který od sluníčka příjemně hřál - od sklonku večera až do půlnoci

a ten čas, kdy se modromodré nebe měnilo v rudozlatý dračí hlas

*utkvěl ve mně
stejně jako jedna pobořená věž*

Daleko nad hlavou prokvétá

Měsíc

bělostnou záplavou

jiskřících

věcí

sametový dech

hvězd

vítr

ve vlasech

hlas zvonu

za obzorem

Na zlaté hladině

motýli

leží

spojeni pohledem

s kamennou

věží

voňavou doubravou

zelených

větví

skála je nad skalou

štěpená

vedví

slunečním plamenem

pavučinou řek

Spojený s věží

prolévám

dech

bytosti světla

Z vlastního listí
vyrůstáme
co každý podzim
vstane
z vln
kameny tříští
zlatý plamen
spadaných hložin
ramen
strun

spirála

*jak dlouho
se směje kostlivec
bez dechu?*

než se rozpadne v prach

K večeru, za šera
jak pára z jezera
stoupám po úbočí
z útesu vítr skočí
za mým pohledem
z mlhy upředen
je můj šat

nedýchat

začnu se smát

... vlašťovce

márníční

chvílemi mám horečku
celý svět se mi chvěje na stovce úderů za minutu
připadám si čistý jako plamen
postel mi tluč jako srdce
a pod základy
projíždí metro
jizvy mi mrznou a hlava hřeje jako kamna
je tu moc hezky
jako v kostele
s dobrými lidmi

Vítej

Jdu

a víchr drásá
hřbety hor
a střechy stromům
strhává
a žene mraky za obzor
a bledé světlo
rozdává
všem krokům
prosyceným tmou
hrud' plní mocí řvát
na hvězdy
divotvornou spoušť

*Vy, Tváře Géniů
Ty, Mrtvé Oko, Co Se Zavíráš*

Jdu

Vichrem

Hlínou

Černou Krou

vstříc

mlčenlivým sochám hor

provázej

*Hluboko pod nehtem
vražená jehla
tvého snu
hoří
zchromené paty
oteklé karavanou třísek
putují podél kostí
za aortou
vybuchnout do hořkosti
a z očí písek
falšem zlatý
sype se podél natažené paže
žíznivým ústům
za pokrm*

Chraptivý povzdech
žene se nocí spoluviny
po rozbitých zdech
křepčí stíny
z propadliny dvou hrudních košů
jablka světloňošů
matně rostou
v rukách svou lebku vlasů prostou
neudržím
propadne
světlým stržím
co směnka krve
za šediny
zhrblými hlasy
dříve veselými
provázej uzdu, řemen, klíny
provázej
moje kroky svými
kde šupinatým dechem dýmí
prach

Přelétavice

večer se nahnul za zábradlí
pozdravit bílou řeku mlhy
vysvěče ostré stuhy
záchvěvy, křeče
někdo druhý
se na něj díval
zpod kamene
ta bílá jizva pod ramenem
co splývá celým tělem
hluboko ponořená
v nevědomí
celá se otevřela
oblakům
ohnuté
bílé spony
zmizely
v dešti
a černá krev mu třeští
po tváři ze sametu

poděkování

uzlovaté

 kotvy

 doteků

na řeku

 světlo

 kladou

mladou

 jabloní

 v rozkvětu

vítr

 nakloní

 spinetu

 do noty

 zametů šlápoty

 vodních tlapek

a usměju se

za déšť

Tie Quan Yin

(železná bohyně milosrdenství)

čaj, ta tichá hnědá tekutina
po stěnách misky lehce vzlíná
letným dotykem rtů
vplouvám do přístavu
vytvářím trhlinu
na povrchu
polykám nahořklost v odrazu
jinoty na hladině
schovaný v obvazu
samoty
kopretině
dýchám do lístků svoji krev
šumění lesa protkl zpěv
pramene

protekl písek jak čas mezi prsty

napadl sníh
a zase zmizel
spolu s ním trampoty
bolest
a svízel

Ve vlastní víře pro stříbro

vzpomínka, snad zahřeje

Modrý motýl
mezi mraky
rosou skropil šedé ptáky
větrem vytvaroval
věnec vlasů
do pasu bílé konvalinky
ve svazku tančí mandelinky
po poli
přes prsten údolí
rozhazuje rudé ruce
vstávající hebké Slunce
a listí...
sotva hlaholí...

všude se roztéká
deštivý dech dne
mokrý mech
zralý med ulehne
po schodech pláství jako řeka
zaskví se do daleka
jasný třpyt
na obzoru
hrotem svou horu chvíli skrýt ať
se nevyleká
zobrazit malířovy oči
ve vlastní víře
pro stříbro
v tůni se ještě letmo točí
odrazy
prazvláštní zvíře
vodní žilou
odchází

stojím naproti slunci

sloužím
mezi stromy zasvěcenými Tvému jménu
mezi nebem a zemí
dotekem
jsem

odpoledne

jdu
po městě
potkávám známé obličej
dám se do řeči s jednou tmavovlasou slečnou
je to šermířka
najednou si povídáme v budově s velkými sály
vedle v posteli je její muž
ona sedí na židli a něco dělá
já poslouchám
hladím dítě
vykládáme si
ona povídá, že vedlejší šermírnu má pronajatou písař a dort
ale že už se tam dort dobře rok neobjevil
je mi blízko a dobře, jako v rodině
teplo
a vousatý pán v posteli vedle klidně spí
jako z vosku
a pak je čas jít domů
jedeme autem někde západně od prahy
na jih
chci vystoupit tak nějak abych mohl dojít, ale vzpomenu si až kus pod prahou
vystoupím v zatáčce, ze které jde na jih a jihovýchod cesta, která postupně zelená, pěšinkovatí
tvrdá vozovka pod nohama měkne do trávy a hlíny
jdu mezi nízkými zdmi za kterými je spousta divoce vzrostlé trávy a stromů
a mezi tím občas něco
vida, hřbitov
krásně zarostlý světem
raduju se, že to musím ukázat někomu, koho mám rád
že se to bude líbit
mezi rovy vidím koně
na něm černě oblečenou postavu se stříbrnými lemy a hranatým nosem
jede ke mně a mjí mně
dívá se mi do obličej
najednou je celý hřbitov a cesta plná lidí
dívky v závojích tančí a krouží
zahlídnu řeku a na druhé straně hrad s velkými hranatými budovami
jedna z nich je dožluta
to asi bude Locket, myslím
a koukám, na nebi kousek za hlavou je černý mrak
asi bude pršet
nebo možná i bouřka
procházím po cestičce a sestupuji k široké řece
na břehu se dívám jak voda líně teče a pozoruju efekt vyboulení hladiny, jako bych byl kousek pod
vodou
přes řeku jede pramička s motorem, veze jednoho člověka
pramička dorazí kousek ode mně k vybetonovanému kousku břehu, kde je lavička
jdu tam, z pramice vyskakuje člověk a zůstává tam slečna v krepových šatech, která řídila
kudrnatá černovláska uvazuje loď a vyskakuje si sednout na lavičku

připomíná mi oblečením hezkou cikánku z pohádek
lehám si na zem, koukám na řeku a na slečnu a dávám se s ní do řeči
- tenhle hrad, to je Locket?
- ale kdepak, blázínku, to je Plamenec
usmívám se - nevíte jestli jsou za ním nějaké pěšinky směrem na Prahu?
směje se a vrtí hlavou, určitě myslí na něco úplně jiného
- převezla byste mně?
se smíchem se zvedne a utíká pryč
koukám za ní
přemýšlím
tolik nepochopení v několika větách

černý mrak je už nad hradem
a Slunce a mrak začínají přirostřovat barvy trávě, hranám budov
všechno je čistší

přemýšlím jak se dostat na druhou stranu

vířivá kola
větrných mlýnů
rozhazují sníh
v elipsách stínu
po větvích

námel na klase v polích

Jsem Tvé zrcadlo
jsem
ruce plné vzpomínek
a tlukot hlavolamu
jsem oblouk z dílny kaligrafa
čára vyrytá v epitafu
jsem
jen tanec prachu
mezi oknem a zdí
když slunce sklání svoje teplo k zemi
jsem

osleplý a němý